

Posudek vedoucího diplomové práce

Bc. Tereza Nedomová: Analýza prvků konsenzuální demokracie

Téma konsenzuální demokracie a aplikovatelnosti tohoto konceptu na prostředí subsaharské Afriky považuji za velmi zajímavé a beze sporu také dostatečně nosné pro sepsání diplomové práce, protože jeho výběr hodnotím kladně.

Autorka si pro svoji práci stanovila jasnou výzkumnou otázku – *Jaké nástroje konsenzuální demokracie můžeme nalézt v africkém prostředí?* Vzhledem k obsahu práce by bylo vhodné si explicitně vytknout také otázku po samotné aplikovatelnosti konceptu konsenzuální demokracie v Africkém prostředí, případně ještě doplnit podotázky, které by se týkaly odlišnosti formální a neformální roviny celé problematiky a celkově tak provázat výzkumné otázky s deklarovanými cíli a s obsahem práce.

Práce je dle mého názoru dostatečně teoreticky ukotvena a vhodně kombinuje Lijphartův koncept konsenzuální demokracie s kritikou tohoto konceptu a následně i s jeho „africkou variací“ od Kwasiho Wireda. Velmi kladně hodnotím autorčinu snahu zaměřit se vedle formální roviny také na rovinu neformální a k té využít dílo Patricka Chabala. Ačkoliv by jistě bylo možné lépe vysvětlit konečnou podobu autorkou sestaveného teoretického rámce, považuji její argumentaci v tomto ohledu za dostačující. Velmi slabě naopak působí metodologické zakotvení práce, které se omezuje na „*metodu analýzy ve více případové studii*“. Ačkoliv se autorka snaží vysvětlit výběr zemí a intuitivně i kritéria komparace, celkově by práci prospěla jasnější metodologická koncepce. Práci se zdroji považuji za dostačující, ale domnívám se, že by bylo vhodné analýzu neformální roviny dosahování konsensu podpořit větším počtem novinových článků ze zkoumaných zemí. Stejně tak některá velmi silná tvrzení zůstávají bez uvedeného zdroje či alespoň myšlenkového pochodu, jakým k nim autorka dospěla (např. „*Ačkoli dle ústavy [Rwandy] mají ženy právo na zastoupení v legislativní i exekutivní složce moci, finální rozhodnutí činí muži.*“ – s. 57). Autorce musím rovněž vytknout, že se odchyluje od citační normy Katedry politologie FF UHK.

Strukturu práce považuji za vcelku logickou a vhodně zvolenou, byť bych preferoval přesunutí výsledků analýzy ze závěru do samostatné kapitoly.

Po formální stránce mám k práci mnohem více výhrad. V práci se místy vyskytují faktické chyby či nepřesné formulace – např. Ghana nebyla první zemí na kontinentu, nýbrž první zemí subsaharské Afriky, která získala nezávislost; rovněž bych netvrdil, že v roce 1992

získala Ghana demokratickou formu vlády (s. 31); či že „černošští obyvatelé jsou tvořeni až sedmi etniky“ (s. 42) aj. V práci se rovněž vyskytují překlepy a jinak chybně psané názvy a jména (např. se autorka odkazuje na článek od A. Osel namísto A. Osei – s. 31, jednou píše o „Nové vlastenecké straně“, jindy zase o „Národní vlastenecké straně“ a podobně i u ANC, které chybně překládá jako „Jihoafrický národní kongres“ – s. 50). Dále se v práci objevují neshody podmětu s přísudkem, chybné psaní pomlček a spojovníků (i když byla autorka upozorněna na správné psaní), velmi četné chyby v interpunkci, nepřesné překlady z angličtiny (např. Konvenční lidová strana místo Strana lidového konventu, jednou autorka překládá „districts“ jako „distrikty“, jindy pak zase jako „okresy“) či chybné psaní velkých a malých písmen („jihoafrická republika“ – myšleno JAR – s. 48). Autorka rovněž místy chybně operuje s pojmy (např. někdy uvádí ašantského krále jako „Asantehe“, jindy zase „Ashantehene“; nebo užívá termín „černá rasa“) a některé z těchto pojmů čtenářům nepřibližuje, což činí pochopení kontextu autorčiných tvrzení značně problematickým až nemožným.

Celkově však práci hodnotím pozitivně, zejména s ohledem na autorčinu autentickou snahu o kritické myšlení, a to jak v případě samotného načrtnutí teoretického rámce, tak i v následné analýze. I když je tak práce po formální stránce velmi slabá, **doporučuji ji k obhajobě.**

Ve Washingtonu 27. 5. 2019

Mgr. Jan Prouza, Ph.D.